

DAN SIMMONS HYPERION

Traducere din limba engleză de
MIHAI-DAN PAVELESCU

ARMADA
CLASIC

PROLOG

Consulul Hegemoniei stătea pe balconul navei spațiale negru-abanos și cânta *Preludiul în do diez minor* de Rahmaninov pe un Steinway vechi, însă bine întreținut, în timp ce în mlaștinile de dedesubt mugeau și se năpusteau gigantice creaturi sauriane verzui. În nord clocotea o furtună. Pe fundalul norilor negri-vineții se contura o pădure de gimnosperme uriașe, iar norii stratocumulus se înălțau ca niște turnuri înalte de nouă kilometri pe cerul care fierbea. Fulgere ondulau în lungul orizontului. Mai aproape de navă, uneori neclare, forme reptiliene nimereau fără voie în câmpul interdictiv, răgeau și apoi dispăreau zgomotos prin pâcle indigo. Consulul se concentra asupra unui pasaj dificil din Preludiu, ignorând apropierea furtunii și a nopții.

Receptorul sperlumeric piui.

Consulul se opri, cu degetele șovăind deasupra clapelor, și ascultă. Tunetul urui prin văzduhul încărcat. Dinspre pădurea de gimnosperme se auzeau vaierele jalnice ale unei haite de mâncători-de-hoituri. Undeva în bezna de jos, o fiară lipsită de minte își trâmbiță provocarea și apoi amuți. Câmpul interdictiv își adăugă subtonurile sonice la tăcerea bruscă. Sperlumericul piui din nou.

— La naiba! mormăi Consulul și intră să răspundă.

În cele câteva secunde necesare calculatorului pentru a converti și decoda rafala de tahioni ce se dezintegrau, Consulul își turnă un pahar de scotch. Se instalează pe pernele nișei de proiectare exact în momentul în care discul tastelor clipi verde.

— Redare, rosti Consulul.

— Ai fost ales să te întorci pe Hyperion, se auzi glasul răgușit al unei femei.

Vizualele complete încă nu se formaseră; aerul rămânea gol, cu excepția codurilor de transmisie care-l anunțau pe Consul că rafala sperlucică își avusese originea pe Tau Ceti Central – sediul administrativ al Hegemoniei. Consulul nu avea nevoie de coordonatele transmisiei pentru a ști asta. Vocea îmbătrânită, dar încă frumoasă, a Meinei Gladstone era inconfundabilă.

— Ai fost ales să te întorci pe Hyperion ca membru al Pelerinajului Shrike¹, continuă vocea.

Fugi de-aici, gândi Consulul și se ridică să părăsească nișa.

— Tu și alți șase ați fost selectați de Biserica lui Shrike și confirmați de Totalitate, zise Meina Gladstone. Este în interesul Hegemoniei să accepti.

Consulul rămase nemișcat în nișă, cu spatele spre pâlpâielile codurilor de transmisie. Fără să se întoarcă, își ridică paharul și goli ultimele picături de scotch.

— Situația este foarte confuză, spuse Meina Gladstone cu un glas obosit. Acum trei săptămâni standard, consulatul și Consiliul Autogovernării ne-au anunțat prin sperlucică că Criptele Timpului dădeau semne de deschidere. Câmpurile antientropice din jurul lor se extindeau rapid și Shrike începuse să ajungă în sud până la Lanțul Căpăstrului.

Consulul se întoarse și se lăsă greoi să cadă pe perne. Apăruse o holo a chipului bătrân al Meinei Gladstone. Ochiul îi păreau la fel de obosiți ca și glasul.

— O trupă de intervenții FORȚĂ:spațiu a fost trimisă imediat de pe Parvati pentru a-i evacua pe cetățenii Hegemoniei de pe Hyperion înainte să se deschidă Criptele Timpului. Datoria lor temporală va fi puțin mai mare de trei ani Hyperion.

---

¹ *Shrike* (Sfrâncioc sau lupul-vrăbiilor) – pasăre migratoare de pradă, de talie medie, cu cioc scurt și încovoiat la vârf, cu gheare ascuțite, puternice, și cu coadă lungă. Se hrănește cu insecte și animale mici pe care le trage în țepă pe obiecte ascuțite cum sunt spinii. S-a preferat folosirea denumirii englezești, *Shrike*, în toată cartea (n. tr.).

Meina Gladstone făcu o pauză și Consulul se gândi că n-o văzuse niciodată pe directoarea executivă a Senatului atât de îngrijorată.

— Nu știm dacă flota de evacuare va sosi la timp, rosti ea, însă situația este chiar și mai complicată. Un roi de migrație al Expulzaților, alcătuit din minimum patru mii... de unități, a fost detectat apropiindu-se de Hyperion. Forța noastră de evacuare ar trebui să ajungă doar cu puțin înaintea lor.

Consulul înțelegea șovăiala lui Gladstone. Un roi de migrație al Expulzaților putea să fie format din nave de diverse mărimi, variind de la statocercetașii de o persoană, până la orașe-cutii și forturi-comete, care adăposteau zeci de mii de barbari interstelari.

— Șefii statelor-majore ale FORȚEI cred că acesta este atacul cel mare al Expulzaților, zise Meina Gladstone.

Calculatorul navei poziționase holograma astfel încât ochii căprui și triști ai femeii păreau să-l privească direct pe Consul.

— Rămâne de văzut dacă ei încearcă să controleze numai Hyperion pentru Criptele Timpului sau dacă este vorba despre un atac total asupra Worldwebului. Între timp, o flotilă de bătălie FORȚĂ:spațiu completă, și înglobând un batalion de geniu pentru teleproiectoare, a pornit din sistemul Camn pentru a se alătura forței de evacuare, dar flota aceasta poate fi rechemată în funcție de circumstanțe.

Consulul încuviință și ridică absent scotch-ul la buze. Se încruntă spre paharul gol și-i dădu drumul să cadă pe mocheta groasă a holonișei. Deși nu deținea niciun fel de pregătire militară, pricepea decizia tactică dificilă cu care se confruntau Gladstone și șefii statelor-majore. Dacă în sistemul Hyperion nu era construit rapid un teleproiector militar – cu cheltuieli înspăimântătoare –, ar fi fost imposibil să reziste invaziei Expulzaților, iar secretele Criptelor Timpului aveau să cadă în mâinile dușmanului Hegemoniei. Dacă însă flota *construia* la timp un teleproiector și Hegemonia concentra toate resursele FORȚEI pentru apărarea unicei și îndepărtatei planete colonie Hyperion, Worldwebul se expunea riscului teribil de a suferi un atac al Expulzaților altundeva în perimetru, sau – în scenariul cel mai defavorabil – ca barbarii să captureze teleproiectorul și să pătrundă chiar în Web. Consulul încercă să-și închiuiască realitatea

trupelor blindate de Expulzați trecând prin portalurile teleproiectoarelor în orașele lipsite de apărare de pe o sută de planete.

Consulul trecu prin holograma Meinei Gladstone, își recupără paharul și își mai turnă un scotch.

— Ai fost ales să te alături pelerinajului la Shrike, rosti imaginea bătrânei directoare executive pe care presei îi plăcea s-o compare cu Lincoln, Churchill, Alvarez-Temp sau cu oricare alte legende pre-Hegira care erau în vogă la momentul respectiv. Templierii își trimit nava-arbore *Yggdrasill* și comandantul forței de evacuare a primit instrucțiuni s-o lase să treacă. Cu o datorie temporală de trei săptămâni, poți face joncțiunea cu *Yggdrasill* înainte să plece din sistemul Parvati. La bordul navei-arbore vor fi și ceilalți șase pelerini aleși de Biserica lui Shrike. Rapoartele agenților noștri de contrainformații sugerează că cel puțin unul dintre cei șapte pelerini este un agent al Expulzaților. Noi nu deținem... deocamdată... nicio modalitate de a cunoaște care anume dintre ei este.

Consulul fu nevoit să surâdă. Printre toate celelalte riscuri pe care și le asuma Gladstone, directoarea executivă trebuia să țină seama și de posibilitatea ca *el însuși* să fi fost spionul și de faptul că ea transmitea informații esențiale unui agent al Expulzaților. Sau *nu* îi dăduse o informație esențială? Mișcările flotei erau detectabile din clipa în care navele își utilizau propulsiile Hawking, iar dacă *într-adevăr* Consulul era spionul, destăinuirea directoarei putea fi un mod de a-l speria. Surâsul Consulului pieri și își deșertă scotch-ul.

— Printre cei șapte pelerini aleși se numără Sol Weintraub și Fedmahn Kassad, spuse Gladstone.

Încruntătura Consulului se adânci. Privi norul de cifre care pâlpâiau ca niște particule de praf în jurul imaginii bătrânei. Mai rămăseseră cincisprezece secunde de transmisie sperlumatică.

— Avem nevoie de ajutorul tău, zise Meina Gladstone. Este vital să aflăm secretele Criptelor Timpului și ale lui Shrike. Pelerinajul acesta poate fi ultima noastră șansă. Dacă Expulzații cuceresc Hyperion, agentul lor trebuie eliminat și Criptele Timpului sigilate cu orice preț. Se poate ca soarta Hegemoniei să depindă de asta.

Transmisia se încheie, cu excepția pâlpâirii coordonatelor pentru joncțiune.

— Răspuns? întrebă calculatorul navei.

În ciuda energiilor uriașe implicate, nava spațială putea plasa un jet codat, scurt în interminabilul murmur de rafale SLM¹ care legau laolaltă porțiunile locuite de oameni ale galaxiei.

— Nu, răspunse Consulul și ieși să se rezeme de balustrada balconului.

Se lăsase noaptea și plafonul norilor era coborât. Nu se vedea nicio stea. Întunericul ar fi fost absolut, dacă n-ar fi existat intermitentele scăpărări de fulgere din nord și o fosforescență pală care se înălța din mlaștini. Brusc, Consulul își dădu seama că, în secunda aceea, el era unica ființă dotată cu rațiune de pe o planetă fără nume. Ascultă zgomotele antediluviene ale nopții ridicându-se dinspre smârcuri și se gândi la dimineața care urma. Avea să plece în VEM-ul Vikken la prima oră, să petreacă ziua sub razele soarelui, să vâneze animale mari în pădurile de ferigi din sud și să revină seara în navă pentru o friptură zdravănă și o bere rece. Consulul se gândi la plăcerea acută a vânătorii și la alinarea la fel de puternică a solitudinii: solitudinea pe care o câștigase prin durerea și coșmarul pe care le suferise deja pe Hyperion.

Hyperion...

Consulul intră, retrase balconul și etanșă nava chiar în clipa în care începură să cadă primele picături grele de ploaie. Sui scara spiralată către cabina de dormit din apexul navei. Încăperea circulară era întunecată, cu excepția exploziilor silențioase de fulgere care conturau pârâiașe de ploaie ce brăzdau spiraiul. Consulul se dezbracă, se întinse pe salteaua tare și comută sistemul stereo și receptorii audio externi. Ascultă furia furtunii contopindu-se cu violența *Cavalcadei Walkiriilor* de Wagner. Vânturile de puterea unor uragane izbeau nava. Sunetul tunetelor umplu cabina, iar spiraiul fulgeră alb-orbitor, lăsând postimagini arzătoare pe retinele Consulului.

Wagner e bun doar pentru vijelii, gândi el. Închise ochii, dar fulgerele rămâneau vizibile prin pleoapele închise. Își reaminti scânteierea

---

¹ Superluminice (n. tr.).

cristalelor de gheață suflate prin ruinele năruite de pe dealurile scunde de lângă Criptele Timpului și lucirea mai rece, de oțel, în imposibilul arbore de țepi metalici al lui Shrike. Își reaminti țipete în noapte și privirea cu sute de fațete, rubin și sânge laolaltă, a lui Shrike însuși.

Hyperion...

Consulul comandă încetișor calculatorului să închidă toate difuzoarele și ridică încheietura mâinii pentru a-și acoperi ochii. În liniștea care se pogorî brusc, rămase gândindu-se la nesăbuița pe care ar fi însemnat-o revenirea pe Hyperion. În cei unsprezece ani petrecuți în calitate de Consul pe planeta aceea îndepărtată și enigmatică, misterioasa Biserică a lui Shrike îngăduise unei duzini de barje cu pelerini extraplanetari să pornească spre pustiurile măturate de vânt ce înconjurau Criptele Timpului, în nordul munților. Niciuna nu se mai întorsese. Iar asta se petrecuse în timpuri normale, pe când Shrike fusese prizonierul mareelor timpului și al unor forțe pe care nimeni nu le înțelegea, iar câmpurile antientropice se limitaseră la numai câteva zeci de metri în jurul Criptelor Timpului. Și pe atunci nu existase amenințarea unei invazii a Expulzaților.

Consulul se gândi la Shrike, liber să rătăcească peste tot pe Hyperion, la milioanele de băștinași și miile de cetățeni ai Hegemoniei, neajutorați în fața unei creaturi care sfida legile fizicii și care comunica doar prin moarte, și se înfioră în ciuda căldurii din cabină.

Hyperion...

Noaptea și vijelia trecură. Un alt front de furtună goni înaintea zoriilor ce se apropiau. Gimnosperme înalte de două sute de metri se îndoiră, șfichiuite de torentul care năvălea peste ele. Chiar înainte de prima rază de lumină, nava negru-abanos a Consulului se înălță pe o coadă de plasmă albăstruie și străpunse norii ce se îndeseau, urcând spre spațiul cosmic și spre joncțiune.

Consulul se trezi cu durerea de cap specifică, gâttelej uscat și senzația de a fi uitat o mie de vise pe care le puteau aduce numai perioadele petrecute în amnezia criogenică. Clipi repede, se ridică în capul oaselor pe cușeta joasă și, amețit, împinse în lături ultimele benzi senzoriale lipite de piele. În ovoidul lipsit de ferestre al încăperii se mai găseau două clone membri de echipaj foarte scunde și un Templier foarte înalt, în mantie cu glugă. O clonă îi oferi Consulului paharul cu suc de portocale, tradițional după decriogenizare. El îl acceptă și bău cu lăcomie.

— Arborele se află la două minute-lumină și cinci ore de călătorie de Hyperion, rosti Templierul și Consulul își dădu seama că-i vorbea Het Masteen, căpitanul navei-arbore templiere și Adevăratul Glas al Arborelui.

În mod vag, pricepea că era o mare onoare să fie trezit de Căpitan, dar se simțea prea năucit și dezorientat de amnezie ca să aprecieze lucrul acesta.

— Ceilalți sunt treji de câteva ore, spuse Het Masteen și le făcu semn clonelor să-i lase. S-au adunat pe platforma principală pentru cină.

— Hhrghn, mormăi Consulul și sorbi din pahar.

Își drese glasul și încercă din nou.

— Mulțumesc, Het Masteen, izbuti el să rostească.

Privind în jur la încăperea ovoidală cu mochetă de iarbă întunecată, pereți translucizi și coaste de ranforsare din stranilemn, continue și curbate, Consulul înțelegese că se afla într-unul dintre modulele

ambientale mai mici. Închise ochii și se strădui să-și reamintească joncțiunea, petrecută imediat înainte ca nava templeieră să cuantifice.

Își aminti prima imagine a navei-arbore lungă de un kilometru, pe când el se apropia pentru joncțiune, cu detaliile încețoșate de câmpurile restrictive generate de erg și de mașinăriile redundante, care o înconjurau ca o pâclă sferică, însă cu corpul masiv și frunzos arzând de mii de lumini care străluceau blând printre frunze și modulele ambientale cu pereți subțiri sau de-a lungul a nenumărate platforme, poduri, punți de comandă, scări și umbrare. În jurul bazei navei-arbore, sferele tehnologice și de cargo erau strânse ciorchine ca niște ciuperci supradiimensionate, iar înapoia rădăcinilor lungi de zece kilometri unduiau filamentele albastre și violet ale propulsiei.

— Ceilalți așteaptă, rosti încet Het Masteen și dădu din cap spre pernele joase pe care zăcea bagajul Consulului, gata să se deschidă la comanda lui.

Templeierul studie gânditor grinzile din stranilemn, în vreme ce Consulul se îmbracă în ținută semioficială de seară, cu pantaloni negri largi, cizme lustruite, bluză albă de mătase, bufantă la brâu și coate, guler topaz strâns, tunică neagră cu tresele purpurii ale Hegemoniei pe epoleți și tricorn moale, auriu. O secțiune a peretelui curb se transformă în oglindă și Consulul rămase privind imaginea de acolo: un bărbat trecut de vârsta mijlocie în ținută semioficială de seară, cu pielea arsă de soare, dar straniu de palidă sub ochii triști. Consulul se încruntă, încuviință și se întoarse.

Het Masteen făcu semn să-l însoțească și Consulul urmă silueta înaltă îmbrăcată în mantie printr-un iris dilatat în peretele modulului, pe o pasarelă care se curba ascendent, dispărând îndărătul masivului perete de scoarță al trunchiului navei-arbore. Consulul se opri, se apropie de marginea pasarelei, apoi se retrase iute un pas. Până jos erau cel puțin șase sute de metri – senzația de „jos“ fiind creată de gravitația 1/6 g standard, care era generată de singularitățile întemnițate la baza arborelui – și nu existau balustrade.

Își continuă sușul în tăcere și ieșiră de pe pasarela trunchiului principal după treizeci de metri și jumătate de spirală în jurul trunchiului mai departe, pentru a traversa un pod suspendat fragil către o ramură

lată de cinci metri. O urmară pe aceasta tot mai sus, spre locul unde abundența de frunze reflecta razele puternice ale soarelui lui Hyperion.

— Nava mea a fost scoasă din stocare? se interesă Consulul.

— Este alimentată și pregătită în sfera 11, răspuse Het Masteen.

Pătrunseră în umbra trunchiului și stelele deveniră vizibile în peticele negre din plasa întunecată de frunze.

— Ceilalți pelerini au fost de acord să coboare în nava ta, dacă autoritățile FORȚEI îți dau permisiunea, adăugă Templierul.

Consulul își frecă ochii și regretă că nu i se îngăduise mai mult timp pentru a-și reveni pe deplin din strânsorea rece a amneziei crionice.

— Ați luat legătura cu trupa de intervenție?

— Da, am fost apețați imediat ce am ieșit din saltul cuantic. O navă de război a Hegemoniei ne... escortează... chiar acum.

Het Masteen indică spre un petic de cer deasupra lor.

Consulul miji ochii în sus, dar în clipa aceea segmente ale etajelor superioare de ramuri se rotiră, ieșind din umbra navei-arbore, și hectare de frunze se aprinseră în nuanțele amurgului. Chiar și în locurile încă umbrite, păsări-lucitoare se ghemuiră aidoma unor lampioane japoneze deasupra pasarelelor iluminate, lianelor radiante și podurilor suspendate luminoase, în timp ce licuricii de pe Vechiul Pământ și funigiei fosforescenți de pe Maui-Legământul pâlپăiră și-și croiră drumul prin labirinturi de frunze, amestecându-se cu constelațiile în suficientă măsură pentru a-l deruta până și pe călătorul cel mai iscusit în citirea stelelor.

Het Masteen păși într-un coș-lift ce atârna de un cablu din filamente de carbon, care dispărea în cei trei sute de metri de arbore de deasupra lor. Consulul îl urmă și fură purtați silențios în sus. Consulul observă că pasarelele, modulele și platformele erau pustii în mod ostentativ, cu excepția câtorva Templieri și a clonelor mult mai mici care-i însoțeau. Consulul nu-și putea aminti să fi văzut vreun alt pasager în ora lui de activitate febrilă dintre jonctiune și amnezie, dar la momentul respectiv pusese amănuntul acela pe seama iminenței saltului cuantic al navei-arbore, presupunând că pasagerii se găseau în siguranța cușetelor amnezice. Acum însă nava-arbore avea o viteză mult mai mică decât cea relativistă și ramurile ei ar fi trebuit să fie ticsite cu pasageri care să caște gura. Menționă observația aceea Templierului.